

Του Σταμάτη Τσαχάλη

□

Η διάκριση ανάμεσα στην ύλη και στον κενό χώρο εγκαταλείφθηκε από τη στιγμή που ανακαλύφθηκε ότι τα στοιχειώδη σωματίδια μπορούν να γεννηθούν αυθόρμητα από το κενό και στη συνέχεια να απορροφηθούν από το κενό. Σύμφωνα με τη θεωρία πεδίου φαινόμενα σαν και αυτό συμβαίνουν κάθε στιγμή.

Σύμφωνα με την κβαντική φυσική, δεν υπάρχει απόλυτο κενό και κάθε σημείο του σύμπαντος πάλλεται από μια αόρατη δραστηριότητα.

Ακόμη και στη θερμοκρασία του απόλυτου μηδενός, το κενό διαθέτει τεράστιες ποσότητες ενέργειας η οποία λόγω της ομοιογένειας δεν είναι άμεσα αντιληπτή, αλλά κάτω από ορισμένες συνθήκες οδηγεί σε παρατηρήσιμα και μετρήσιμα φαινόμενα. Ένας όγκος κενού χώρου που δεν είναι μεγαλύτερος από το μικρό δακτυλάκι μας περιέχει τόση ενέργεια όση δέκα δισεκατομμύρια, δισεκατομμύρια, δισεκατομμύρια, δισεκατομμύρια σύμπαντα μαζί!

Η ενέργεια του κενού μπορεί να εξηγήσει τη γένεση του σύμπαντος. Το Κενό λοιπόν δεν είναι άδειο, αλλά περιέχει εν δυνάμει κάθε μορφή του κόσμου των σωματιδίων.

Φαίνεται, όμως, ότι οι μορφές αυτές με την σειρά τους, είναι μεταβατικές και πρόσκαιρες εκδηλώσεις του αιώνιου και πανταχού παρόντος Κενού.

Η οντολογική ερμηνεία της κβαντικής φυσικής του Bohm υποθέτει την πραγματική ύπαρξη των σωματιδίων και των πεδίων. Τα σωματίδια έχουν μια περίπλοκη εσωτερική δομή και συντροφεύονται πάντα από ένα κβαντικό κυματικό πεδίο. Επηρεάζονται όχι μόνο από τις κλασικές ηλεκτρομαγνητικές δυνάμεις, αλλά και από μια λεπτότερη δύναμη, το κβαντικό δυναμικό, που ορίζεται από το κβαντικό τους πεδίο.

Το κβαντικό δυναμικό μεταφέρει πληροφορίες απ' όλο το περιβάλλον και παρέχει άμεσες, μη-τοπικές συνδέσεις μεταξύ κβαντικών συστημάτων. Αντιστοιχούν σ' αυτό που ο Bohm ονομάζει ενυπάρχουσα τάξη, η οποία μπορεί να θεωρηθεί σαν ένας αχανής ωκεανός ενέργειας στον οποίο ο φυσικός ή αναπτυσσόμενος κόσμος είναι ένας απλός κυματισμός. Ένα καθολικό κβαντικό πεδίο, το Κβαντικό Κενό ή Πεδίο Μηδενικού Σημείου, αποτελεί τη βάση του υλικού κόσμου. Η ερμηνεία του ανοίγει τον δρόμο για τη λειτουργία βαθύτερων, λεπτότερων και περισσότερο νοητικών επιπέδων της πραγματικότητας. Οι καθολικές συσχετίσεις που αποδείχτηκαν από την ηπιότητα της ακτινοβολίας του βάθους ίσως είναι ένα παράδειγμα μη-τοπικότητας. Από την στιγμή που το πρώιμο σύμπαν παρουσίασε κβαντικές συσχετίσεις, όταν διεξάγουμε παρατηρήσεις και βρίσκουμε αυτές τις συσχετίσεις, ανακαλύπτουμε την βαθιά αλληλοσυνδετικότητα του σύμπαντος που υποδηλώνει η κβαντική θεωρία.

Μία «μη-τοπικότητα» είναι μία μη-τοπικότητα, είτε επικεντρώνεται στις σχετικά μικρές διαστάσεις του εργαστηρίου ή σε δισεκατομμύρια έτη φωτός. Όταν κατανοούμε την μία, κατανοούμε και την άλλη. Εντούτοις, δεν μπορούμε να εξισώσουμε την κατανόηση με την περιγραφή μίας μη-τοπικότητας σε χώρο και χρόνο, αφού μία μη-τοπικότητα υπερβαίνει τα όρια χώρου και χρόνου. Κατά συνέπεια, υποδηλώνει μία μεμονωμένη ολότητα που παύει να συνιστά όλον εάν υποβληθεί σε χωροχρονική περιγραφή.

Η συνειδητότητα ριζώνει βαθιά στην ενυπάρχουσα τάξη και γι' αυτό είναι παρούσα σε κάποιο βαθμό σε όλες τις υλικές μορφές. Ίσως υπάρχει μία άπειρη σειρά από ενυπάρχουσες τάξεις, με την καθεμιά να έχει ταυτόχρονα μία υλική πλευρά και μια συνειδητή πλευρά. Καθετί υλικό είναι επίσης και νοητικό και καθετί νοητικό είναι επίσης υλικό, αλλά υπάρχουν ακόμα λεπτότερα επίπεδα ύλης απ' όσα γνωρίζουμε.

Οι επιστήμονες πιστεύουν ότι η συνειδητότητα προέρχεται από την κβαντική συνοχή στους μικροσωληνίσκους πρωτοπλάσματος μέσα στους νευρώνες του εγκεφάλου. Μερικοί ερευνητές βλέπουν μία σχέση μεταξύ της συνειδητότητας και του κβαντικού κενού. Υποστηρίζουν ότι οι νευρωνικές δομές που μεσολαβούν για την συνειδητότητα ίσως να αλληλεπιδρούν μη-τοπικά με το κενό ή κβαντική θάλασσα. Όλες οι τελευταίες ανακαλύψεις τείνουν να μας παρουσιάσουν το σύμπαν, όχι σαν το αποτέλεσμα μιας "τυχαίας" έκρηξης, αλλά μίας δομής που υπακούει σε συγκεκριμένους νόμους και συμμετρίες, δημιουργημένα από μία ανώτερη Διάνοια, έναν "Αρχιτέκτονα".

Σύμφωνα με την κβαντική θεωρία πεδίου κάθε σωματίδιο είναι μια διέγερση, ένα κύμα ενός θεμελιώδους υποκείμενου πεδίου, όπως π.χ. το ηλεκτρομαγνητικό πεδίο στο κενό και μόνο την ενέργεια του ίδιου του κύματος μπορούμε να ανιχνεύσουμε.

Κάποιοι σύγχρονοι θεωρητικοί μιλούν για «ύλη-φάντασμα». Υποστηρίζουν ότι για να υπάρξει οποιοδήποτε μόριο, πρέπει να υπάρχει μια ενεργειακή δόνηση, ένα σχέδιό του σε κάποιο ενεργειακό πεδίο, το οποίο δεν μπορούμε να αναγνωρίσουμε ακόμα. Αυτό το ονομάζουν «ύλη-φάντασμα» ή εικονική ύλη, κάτι που εμφανίζεται πριν από την ύπαρξη της φυσικής ύλης.

Αυτή είναι η λεπτοφυής ύλη, η λεπτοφυής ενέργεια, όπως την αντιλαμβάνεται η μυστικιστική φιλοσοφία.

Είναι ξεκάθαρο ότι το σημείο σύνδεσης μεταξύ των λεπτοφυών ενεργειακών πεδίων και της πρώτης τους εκδήλωσης, αποκρυστάλλωσης ή κατακρήμνισης ως φυσικής ύλης θα βρίσκεται στην φύση της κίνησης και της περιστροφής της υποατομικής ενέργειας. Η ύλη είναι απλά κι άλλη λεπτοφυής ύλη, η οποία έχει εκπέσει όσον αφορά στην δονητική της συχνότητα στην ιεραρχία της δημιουργικής ενέργειας.

Υπάρχουν θεωρίες σύμφωνα με τις οποίες τα «θεμελιώδη» σωματίδια δεν είναι σημεία αλλά επεκταμένα αντικείμενα «υπερχορδές» ή δίνες περιστρεφόμενης ενέργειας.

Γίνεται λόγος για ένα τρίγωνο «μάζας-ενέργειας-συνειδητότητας» και έχει βρεθεί ένας μαθηματικός τύπος ο οποίος μας βοηθάει να καταλάβουμε πώς οι ορατές ενέργειες του υλικού μας κόσμου εκδηλώνονται έξω από το «εικονικό» ή «αιθερικό» ενεργειακό πεδίο. Επίσης γίνεται λόγος για «εικονικά ηλεκτρομαγνητικά κύματα» μέσα στην εικονική ή λεπτοφυή κατάσταση. Αυτό το σκεπτικό αναπτύσσεται ακόμη περισσότερο με την θεωρία του βαθμωτού ηλεκτρομαγνητισμού.

Η σύγχρονη φυσική γνωρίζει ήδη ότι η ύλη όπως την αντιλαμβανόμαστε είναι κυρίως «κενό» ή «διάστημα», κι ενώ αυτό το διάστημα θεωρείται συμβατικά ότι περιέχει υποατομικά σωματίδια και πεδία, ο βαθμωτός ηλεκτρομαγνητισμός και άλλες θεωρίες που

αντιλαμβάνονται μία εικονική κατάσταση, θεωρούν ότι αυτά τα σωματίδια και τα πεδία οφείλονται στην πραγματικότητα σε δραστηριότητες στην εικονική ή βαθμωτή υποδομή.

Επιπλέον, η εικονική κατάσταση εκδηλώνεται και η ίδια από υψηλότερες ή πιο εσωτερικά φωλιασμένες εικονικές καταστάσεις, φτάνοντας ψηλά στα επίπεδα της διανοητικής ενέργειας.

Οι κβαντικές διαδικασίες που αφορούν στην εμφάνιση και εξαφάνιση των εικονικών σωματιδίων μπορούν να κατανοηθούν σε σχέση με την εκπόρευση, την συντήρηση και την αποσύνθεση.

Σε ολόκληρη αυτή τη διαδικασία της εμφάνισης των σωματιδίων στο σύμπαν, θα πρέπει εδώ να αναγνωρίσουμε την παρουσία ενός παράγοντα που δεν είναι ύλη ούτε ενέργεια. Αυτός ο παράγοντας αναγνωρίζεται πλέον, όχι μόνο στις ανθρωπιστικές και κοινωνικές επιστήμες, αλλά και στις φυσικές και βιολογικές.

Ο παράγοντας αυτός είναι η πληροφορία! Η πληροφορία αυτή διαμορφώνει τις παραμέτρους του σύμπαντος κατά τη γένεσή του. Επομένως διέπει την εξέλιξη των βασικών στοιχείων του σε πολύπλοκα συστήματα. Δεν αναφερόμαστε στον τύπο της πληροφορίας όπως αυτή θεωρούμε ότι διαδίδεται μεταξύ των ανθρώπων. Η «διαμορφωτική πληροφορία» υπάρχει στον κόσμο ανεξάρτητα από τη θέληση των ανθρώπων και τις πράξεις τους. Η διαμορφωτική πληροφορία του κόσμου συνδέεται με τους νόμους αλληλοσυσχετισμού και αλληλεπίδρασης των στοιχείων του, που παράγονται από το Ενοποιημένο Κενό. Αναφέρεται στη συνεκτικότητα του Σύμπαντος, μέσω και δια της οποίας διαμορφώνεται ο αποδέκτης της. Μπορεί να είναι το κβάντο, ένας γαλαξίας ή ένα ανθρώπινο όν. Αυτή η Διαπληροφορία σχετίζει τα πάντα μεταξύ τους. Αποτελεί τον φορέα όλων των γνωστών πληροφοριών, με το συνηθισμένο ορισμό του όρου «πληροφορία».

Η διαμορφωτική πληροφορία είναι μία λεπτή, μόνιμη σύνδεση μεταξύ των στοιχείων που βρίσκονται σε διαφορετικές θέσεις στον χώρο και διαφορετικές στιγμές στον χρόνο, καθώς και της συνειδητότητας που συνδέεται με αυτά τα στοιχεία. Το χαρακτηριστικό του συνεκτικού σύμπαντος είναι οι διαμορφωτικές πληροφορίες που παράγονται, διατηρούνται, μεταβιβάζονται και διασυνδέουν όλα τα μέρη του. Έτσι μπορεί να μεταμορφωθεί ένα σύμπαν που αναζητεί τον δρόμο από την μία φάση της εξέλιξης στην επόμενη, σε ένα σύστημα με εκτεταμένες διασυνδέσεις που χτίζει πάνω στις διαπληροφορίες που έχουν ήδη παραχθεί.

Οι λειτουργικοί ορισμοί της συνειδητότητας που δίνει η Ανατολή υποδηλώνουν ότι η συνειδητότητα είναι εκείνη η θεμελιώδης κόλλα που ενώνει τα πάντα στο σύμπαν.

Η μυστικιστική φιλοσοφία και η σύγχρονη φυσική υποστηρίζουν και οι δυο ότι το μόνο που υπάρχει είναι ενεργειακά μοντέλα, μονοπάτια και σχέσεις. Η σύγχρονη φυσική, προσπαθώντας να μελετήσει αυτό το «κάτι», προχωράει πιο βαθιά μέσα στην ύλη και ανακαλύπτει ότι αυτό που σε εμάς φαίνεται στέρεο δεν είναι παρά ένας κοσμικός ενεργειακός χορός, ο οποίος σε μακροσκοπική αναλογία έχει μερικές φορές ομοιότητες με μόρια, άλλες φορές με κύματα και πεδία.

Μήπως ο ίδιος ο κόσμος είναι μία δόνηση της Καθολικής Συνειδητότητας;

stsahalis1@ath.forthnet.gr